

Відьмак. Хрещення вогнем

Про книгу

Поки світ магів оговтується після катастрофи на Танедді, а королівства людей та ельфів готуються розпочати нову війну, відьмак Геральт, ледве одужавши від ран у Брокілоні, вирушає на порятунок Цірі. Однак де її шукати, якщо Вежа Чайки зруйнована вщент, а у снах про названу дочку відьмак бачить зовсім не те, що переповідають про її долю? Мандруючи в компанії поета Любистка, напівдриади Мільви, нільфгардця Кагіра та п'ятсотлітнього вампіра Perisa Геральт зрозуміє: він не може більше миритися з ріками крові, що проливаються навкруги. Люди і ельфи тепер лютіші за створінь, з якими його навчено битись. Пройти хрещення вогнем і врятувати тільки Цірі відьмаку вже не досить...

ВІДЬМАК

ХРЕЩЕННЯ ВОГНЕМ

АНДЖЕЙ САПКОВСЬКИЙ

ОСТАННЄ БАЖАННЯ
МЕЧ ПРИЗНАЧЕННЯ
КРОВ ЕЛЬФІВ
ЧАС ПОГОРДИ
ХРЕЩЕННЯ ВОГНЕМ
ВЕЖА ЛАСТІВКИ
ВОЛОДАРКА ОЗЕРА
СЕЗОН ГРОЗ

Andrzej Sapkowski

WIEDŹMIN

CHRZEST OGNI

Powieść

Анджей Сапковський

ВІДЬМАК

ХРЕЩЕННЯ ВОГНЕМ

Роман

ХАРКІВ **КЛУБ**
2016 **СІМЕЙНОГО**
ДОЗВІЛЯ

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
2016

ISBN 978-617-12-1788-1 (epub)

Жодну з частин даного видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Перекладено за виданням: Sapkowski A. Wiedźmin. Chrzest ognia /
Andrzej Sapkowski. — Warszawa : SuperNowa, 2014. — 384 p.

Публікується з дозволу автора і його літературних агентів, NOWA
Publishers (Польща) й Агентства Олександра Корженевського (Росія)

Переклад з польської Сергія Легези

Обережно! Ненормативна лексика!

Коментарі Сергія Легези й Олесі Стужук

Художнє оформлення Катерини Кравець

Електронна версія створена за виданням:

Сапковський А.

С19 Відьмак. Хрещення вогнем : роман / Анджей Сапковський ;
перекл. з пол. С. Легези ; комент. С. Легези й О. Стужук. — Харків :
Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2016. — 384 с.

ISBN 978-617-12-1488-0 (укр.)

ISBN 978-83-7578-067-3 (пол.)

У пошуках Цірі — зниклої під час битви на острові Танедд названої доньки — Геральт вирушає у відчайдушну мандрівку охопленими кривавою війною королівствами. Дивна компанія ділить з ним небезпеки подорожі: вірний друг поет Любисток, вправна лучниця Мільва, врятований відьмаком нільфгардець Кагір і химерний цирульник Еміель Регіс, на якого натрапили на старому кладовищі...

УДК 821.162.1
ББК 84(4Пол)

- © Andrzej Sapkowski, Warszawa, 2014
- © CD PROJEKT S.A., карта, обкладинка
- © Hemiro Ltd, видання українською мовою, 2016
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад та художнє оформлення, 2016

Trougt these fields of destruction
Baptism of fire
I,ve watched all your suffering
As the battles raged higher
And though they did hurt me so bad
In the fear and alarm
You did not desert me
My brothers in arms...

Dire Straits

Промовила тоді фея до відьмака: «Таку я тобі дам пораду: взуй чоботи залізні, а у руки візьми залізного костура. Йди у залізних чоботях на кінець світу, а шлях перед собою костуром намацуй, сльозами кропи. Йди крізь вогонь і воду, не зупиняйся, назад не озирайся. А як уже зітреться в тебе взуття, як зітреться в тебе костур залізний, як висохнуть уже від жару й вітру очі твої так, що вже жодної сльози з них не витече, то тоді на кінці світу знайдеш ти те, що шукаєш і що кохаєш. Може».

І пішов відьмак крізь вогонь і воду, назад не озираючись. Але не взяв із собою ані чобіт залізних, ані костура. Взяв тільки відьмацького меча свого. Не послухав він слів феї. І правильно зробив, бо була то зла фея.

Флоуренс Деланной. Казки й казання

Розділ 1

У кущах дерлися птахи.

Узбіччя яру поросло густою, щільною масою ожини й барбарису, вимарене місце для гніздування та поживи, тож не було нічого дивного, що птаством там аж кишіло. Завзято видавали трелі зеленяки, щебетали чечітки та кропив'янки, час від часу лунало також звучне «пінк-пінк» зяблика. Зяблик на дощ дзвонить, — подумала Мільва, машинально глянувши на небо. Хмар не було. Але зяблики завжди дзвонять на дощ. А трохи дощу було б доречно.

Місце навпроти виходу з яру було хорошим мисливським угіддям, що давало непогані шанси на вдале полювання, особливо тут, у Брокілоні, лігві звірини. Дріади, які володіли чималим шматком лісу, полювали надзвичайно рідко, а людина ризикувала заходити сюди ще рідше. Тут будь-який ловець м'яса чи шкір сам ставав об'єктом полювання. До прибульців брокілонські дріади милосердя не проявляли. Мільва переконалася колись у цьому на власній шкірі.

Чого-чого, а звірини у Брокілоні не бракувало. Втім, Мільва сиділа у засідці вже більше двох годин, а й досі ніщо не виходило на постріл. Полювати з маршу вона не могла — спека, що панувала вже місяці, вислала гущавину хмизом та листям, які тріщали на кожному кроці. У таких умовах тільки нерухомість у засідці могла принести успіх і здобич.

На гриф луку всівся метелик адмірал. Мільва його не полохала. Спостерігаючи, як той розкладає і складає крила, дивилася одночасно на лук, нове надбання, яким вона все ще не перестала втішатися. Була вона лучницею за покликанням, любила добру зброю. А та, яку вона тримала у руках, була найкращою з найкращих.

Мільва мала у житті чимало луків. Стріляти вчилася зі звичайних ясеневих і тисових, але швидко відмовилася від них на користь складних ламінатів, що їх застосовували дріади й ельфи. Ельфійські луки були коротшими, легшими і зручнішими, а дякуючи поширеному композиту дерева й звірячих жил — також і значно швидшими за

тисові: вистрілена з них стріла досягала цілі за час набагато коротший і по пласкій траєкторії, що значною мірою знімало можливість знесення через вітер. Найкращі зразки такої зброї, гнуті вчетверо, мали серед ельфів назву zefnar, бо саме такий рунічний знак створювали вигнуті плечі й грифи луку. Мільва користувалася зефарами вже кілька років і не думала, що може існувати лук, який би їх перевершив.

Аж нарешті натрапила на такий лук. Було це, зрозуміло, на морському базарі у Цідарісі, прославленому багатим вибором дивних і рідкісних товарів, звезених мореплавцями з найдальших закутків світу, зусюди, куди добиралися коги та галеони. Мільва, коли тільки мала змогу, відвідувала базар і оглядала заморські луки. Саме там вона й знайшла лук, про який думала, що він послужить їй багато років, — зефар, що походив з Зерріканії, зміцнений шліфованим рогом антилопи. Лук той вона вважала досконалим. Цілий рік. Бо роком пізніше, на тій само ятці, у того само купця побачила вона справжнє диво.

Лук походив з далекої півночі. Мав розмах на шістдесят два дюйми, червоного дерева, точно виважене руків'я і пласкі ламіновані плечі, склеєні з переплетених прошарків шляхетного дерева, варених жил і кісток китів. Від інших композитів, що лежали поруч, відрізняла його не лише конструкція, а й ціна — і саме ціна звернула увагу Мільви. Втім, коли вона взяла той лук у руки й випробувала — заплатила без вагання і без торгу стільки, скільки торговець зажадав. Чотириста новіградських крон. Зрозуміло, такої величезної суми у неї не було — поторгувавшись, віддала вона свій зерріканський зефар, оберемок соболиних шкірок і чудової роботи ельфійський медальйончик, коралову камею у віночку справжніх перлин.

Але вона не жалкувала. Ніколи. Лук був неймовірно легким і просто ідеально точним. Хоча й не дуже довгий, приховував він у композитних плечах чималу силу. Із поставленою на досконало вигнутих грифах шовково-конопляною тятивою при двадцятичотирьохдюймовому натягненні він давав п'ятдесят п'ять фунтів сили. Правда, бували луки, які давали навіть вісімдесят, але Мільва вважала то за перебір. Вистріляна з її китової п'ятдесят п'ятки стріла пролітала відстань у двісті фунтів за час між двома ударами серця, а на сто кроків мала аж забагато сили, аби результативно

вразити оленя, а людину, якщо та не носила обладунку, прошивала навиліт. На звірину більшу за оленя і на важкоозброєних Мільва полювала рідко.

Метелик полетів. Зяблики й далі дерлися у кущах. І далі ніщо не виходило під постріл. Мільва сперлася плечем об стовбур сосни, почала згадувати. Просто так, аби вбити час.

До її першої зустрічі з відьмаком дійшло у липні, через два тижні після подій на острові Танедд і вибуху війни у Дол Анґра. Мільва повернулася до Брокілону після кількох днів відсутності, привела рештки командо скойа'таелів, розбитого у Темерії під час спроби дістатися на землі охопленого війною Едірну. Білки хотіли долучитися до повстання, піднятого ельфами у Дол Блатанна. Їм не пощастило, і якби не Мільва — настав би їм гаплик. Але вони знайшли Мільву і притулок у Брокілоні.

Одразу після приїзду її проінформували, що Аґлаїс спішно очікує її у Коль Серрай. Мільва трохи здивувалася. Аґлаїс була начальницею брокілонських цілительок, а глибока, повна гарячих джерел і печер котловина Коль Серрай була місцем зцілення.

Утім, вона послухалася виклику, переконана, що йдеться про якогось хворого ельфа, який хоче за її посередництва сконтактувати зі своїм командо. А коли побачила пораненого відьмака й довідалася, у чому справа, то по-справжньому озвіріла. Вибігла з гроту, простоволоса, й усю злість вихлюпнула на Аґлаїс:

— Він мене бачив! Бачив моє лице! Ти розумієш, чим це загрожує?

— Ні, не розумію, — відповіла холодно цілителька. — Це Гвінблейдд, відьмак. Друг Брокілону. Він тут чотирнадцять днів, від нового місяця. І сплине ще якийсь час, перш ніж він зуміє піднятися і нормально ходити. Він прагне звісток зі світу, звісток про його близьких. Тільки ти можеш йому їх доставити.

— Звісток зі світу? Та ти що, розум згубила, мавко? Чи ти знаєш, що зара' у світі, за межею твого тихого лісу, діється? В Едірні війна триває! У Брюґте, в Темерії і в Реданії безлад, пекло, велика облава!

Тих, хто на Танедд напав, гонять усюди. Усюди повно шпигунів й ап'givare, фатить і єдине слово бовкнути, губи невчасно скривити — і вже кат тобі червоним залізом у ямі світить! А я туди маю на розвідку йти, випитувати, вісті збирати? Шию наставляти? І для кого? Для якогось напівживого відьмака? Шо він мені, брат чи сват? Схибнулася ти, Аглаїс, як є схибнулася!

— Якщо маєш намір репетувати, — урвала її спокійно дріада, — то давай відійдемо подалі у ліс. Йому потрібен спокій.

Мільва, сама того не бажаючи, озирнулася на вхід до печери, де ще мить тому вона бачила пораненого. Крутий чолов'яга, подумала мимоволі, хоч худий, але жилавий... Довбешка біла, але живіт плаский, наче у юнака, видно, що робота йому товаришем, а не пиво із солониною...

— Він на Танедді був, — заявила, а не запитала. — Повстанець.

— Не знаю, — стонула плечима Аглаїс. — Поранений. Потребує допомоги. А решта мене не обходить.

Мільва обурилася. Цілителька славилася нелюбов'ю до балачок. Але Мільва вже встигла вислухати збуджені розповіді дріад зі східних рубежів Брокілону, вже знала вона все про події, що відбулися кілька тижнів тому. Про каштанововолосу чародійку, яка з'явилася у Брокілоні у блиску магії, про принесеного нею каліку зі зламаними рукою та ногою. Про каліку, який виявився відьмаком і який був відомий дріадам як Гвінблейдд, Білий Вовк.

Спочатку, розповідали дріади, не зрозуміло було, що робити. Скривавлений відьмак то кричав, то зомлівав, Аглаїс накладала такі-сякі пов'язки, чародійка лаялася. І плакала. У те останнє Мільва не вірила абсолютно — бо ж хто бачив коли магичку, яка плаче? А пізніше прийшов наказ з Дуен Канеллу, від Срібноокої Ейтне, Пані Брокілону. Чародійку відіслати — звучав наказ володарки Лісу Дріад. Відьмака лікувати.

Його лікували. Мільва знала. Він лежав у печері, у заглибленні, наповненому водою з магічних брокілонських джерел, його кінцівки, знерухомлені у шинах та на витяжках, були сповиті густим кожухом лікувальних в'юнів конингелі й паростками пурпурного живокосту. Волосся він мав біле, наче молоко. Був притомним, хоча ті, кого

лікують конингеллю, зазвичай лежать без свідомості, марять, магія крізь них тоді промовляє...

— Ну? — незворушний голос цілительки вирвав її з роздумів. — Як воно буде? Що я маю йому сказати?

— Шоб до дідька йшов! — гарикнула Мільва, підтягуючи пояс, обтяжений саквами та мисливським ножем. — Та й ти йди до дідька, Аглаїс.

— Твоя воля. Я тебе не примушу.

— Тут ти права. Не примусиш.

Вона пішла у ліс, між рідкі сосни, не оглядаючись. Була злою.

Про події, що сталися у перший новий місяць липня на острові Танедд, Мільва знала, скойа'таелі говорили про те без упину. Під час з'їзду чародіїв на острові дійшло до бунту, пролилася кров, полетіли голови. А армії Нільфгарду, наче по сигналу, вдарили по Едірну та Лирії, почалася війна. А у Темерії, Реданії та Кедвені усі зосередилися на білках. По-перше, тому що на допомогу чародіям, які збунтувалися, прийшла начебто командо скойа'таелів. По-друге, бо це якийсь ельф чи напівельф начебто штрикнув стилетом та вбив Візіміра, реданського короля. Тож розізлені люди притиснули білок добряче. Всюди кипіло ніби у казанку, ельфійська кров текла рікою.

Ха, — подумала Мільва, — може, й вірно воно, що жереці балакають, що кінець світу й день суду близькі? Світ у вогні, людина не тіки ельфу, а й людині — вовк, брат на брата ніж підіймає... А відьмак до політики лізе й до бунту стає. Відьмак, який тіки для того і є, шоб світом лазити і монстрів, що людям шкодять, убивати! Від світу початків, ніколи жоден відьмак ане до політики, ане до війни втягувати себе не давав. Ано, навіть казка така є, про дурного короля, що решетом воду носив, зайця гінцем хтів зробити, а відьмака — воєводою. А туточки — маєш: відьмак у рокоші проти королів порубаний, у Брокілоні від карі критися мусить. І справді кінець світу!

— Привіт, Маріє!

Вона здригнулася. Невисока дріада, яка сперлася на сосну, мала очі й волосся кольору срібла. Західне сонце оточувало голову ореолом на тлі строкатої стіни лісу. Мільва впала на коліно, низько схилила голову:

— Привітання тобі, Пані Ейтне.

Володарка Брокілону застромила за ликовий пояс золотий ніжик у формі серпа.

— Устань, — сказала вона. — Пройдемося. Я хочу з тобою поговорити.

Вони довго йшли разом крізь сповнений тінями ліс, мала срібноволоса дріада й висока попелястоволоса дівчина. Жодна не переривала мовчання.

— Давно ти не зазирала до Дуен Канеллу, Маріє.

— Часу нема, Пані Ейтне. До Дуен Канеллу від Стрічки дорога далека, а я... Ти ж знаєш.

— Знаю. Ти заморилася?

— Ельфам допомога тре'. Я ж їм на твій наказ допомагаю.

— На моє прохання.

— Авжеж. На прохання.

— І я маю ще одне.

— Я так і думала. Відьмак?

— Допоможи йому.

Мільва зупинилася і відвернулася, різким рухом зламавши гілочку жимолості, що зачепилася за одяг, покрутила її у пальцях, кинула на землю.

— Дето з півроку, — сказала тихо, дивлячись у сріблясті очі дріади, — я головою ризикую, ельфів з розбитих командо до Брокілону веду... Як відпочинуть і від ран оклигають, назад їх виводжу... Мало того? Не досить я зробила? Кожного молодика на шлях нічкою темною вирушаю... Сонця я вже що нетопир або пугач який лякаюся...

— Ніхто лісових стежок краще за тебе не знає.

— У хащах я нічого не визнаю. Відьмак наче хоче, щоб я вісті збирала, межі люди єхала. А він же бунтівник, щодо імені його в ап'givare вуха нашорошені. Та й мені самій ніяк у містах показуватися. А як упізнає мене хто? Пам'ять про тих жива ще, не висохла ще тамта кров... Бо задуже тоді крові було, Пані Ейтне.

— Чимало, — срібні очі старої дріади були чужими, холодними, непроникними. — Чимало, це правда.

— А як упізнають мене — на палю посадять.

— Ти розважлива. Ти обережна і пильна.

— Аби вісті, про які відьмак просить, позбирати, тре' пильність відкинути. Питати тре'. А зара' цікавість виявляти небезпечно. Як схоплять мене...

— У тебе є контакти.

— Замучать. Закатують. Або у Дракенборзі згноять...

— А до мене ти борг маєш.

Мільва відвернулася, закусила губу.

— Айно, маю, — сказала гірко. — Про те мені не забути.

Прикрила очі, обличчя її раптом скорчилося, губи затремтіли, зуби зціпилися сильніше. Під повіками ледь-ледь засвітився спомин, примарним, місячним блиском тієї ночі. Повернувся раптом біль у кістці, впійманій у ремінну петлю пастки, різкий біль у суглобах, коли її шарпнуло було з землі вгору. У вухах почувся шум листя від дерева, що розпрямилося раптом... Крик, стогін, дика, шалена, перелякана мотанина й огидне відчуття страху, який огорнув її, коли зрозуміла, що не вивільниться... Крик і страх, скрип мотузки, рухливі тіні, нестійка, неприродна, перевернута земля, перевернуте небо, дерева із перевернутими верхівками, біль, кров, що пульсує у скронях... А на світанку дріади навколо, тісненько... Далекий сріблястий сміх... Лялечка на мотузці! Плигай, плигай ти, лялечко, голівонькою в землю... І її власний, але такий чужий, переляканий крик. А потім темрява.

— Справді маю борг, — повторила вона крізь стиснуті зуби. — Справді, бо я тіки повішеник, від мотузки відтятий. І знаю, до смерті мені того боргу не сплатити.

— У кожного є якийсь борг, — сказала Ейтне. — Таке вже воно, життя, Маріє Баррінг. Борги й заборгованості, зобов'язання, удячність, плата... Зробити щось для когось. А може — для себе? Бо насправді ж ми завжди платимо собі, а не комусь. Кожен борг, що віддаємо, сплачуємо ми собі. У кожній з нас є кредитор із боржником заразом. Справа у тому, аби рахунок той у нас зійшовся. Приходимо ми у світ як крихта даного нам життя, а потім усе отримуємо й платимо борги. Собі. Для себе. Для того, аби рахунок наприкінці зійшовся.

— Близький він тобі, Пані Ейтне, той чоловік? Той... відьмак?

— Близький. Хоча й сам про те не знає. Повернися до Коль Серрай, Маріє Баррінг. Іди до нього. І зроби те, що він попросить.

У котловинці хруснув хмиз, тріснула гілка. Забриніло голосне й гнівне «чек-чек» сороки, зяблики злетіли, мигнувши білим пір'ям на крильцях. Мільва стримала дихання. Нарешті.

Чек-чек, — крикнула сорока. Чек-чек-чек. Знову тріснула гілка.

Мільва підправила заслужений, до блиску витертий шкіряний наруч на лівому передпліччі, поклала кисть руки на петлю, причеплену до руків'я. З плаского сагайдака на стегні вийняла стрілу. Рефлекторно, за звичкою перевірила стан вістря й оперення. Пера вона купувала на ярмарках — вибираючи десь одне з десяти, які їй пропонували, — але ставила на стріли їх завжди сама. Більшість готових стріл на торгах мали короткі льотки, поставлені просто вздовж оперення. Мільва ж користувалася виключно стрілами, оперення яких йшло спірально, із льотками, не коротшими за п'ять дюймів.

Вона наклала стрілу на тятиву і вдивлялася тепер у вихід з котловини, у пляму барбарису, що зеленів між стовбурами — із важкезними гронами червоних ягід.

Зяблики не відлетіли далеко, відновили своє дзеленчання. Іди, кізко, подумала Мільва, піднімаючи й натягуючи лук. Іди. Я готова.

Але сарни пішли балкою, у напрямку болота й джерел, що жилили струмки, які вливалися у Стрічку. А з яру вийшов козлик. Ладний, як на око — десь фунтів на сорок. Підняв голову, застриг вухами, потім розвернувся до кущів, скубнув листки.

Стояв добре — задом. Якби не стовбур, що затуляв ціль, Мільва вистрелила б без вагань. Навіть уціливши у черево, стріла прошила б його й дотягнулася б до серця, печінки чи легенів. Потрапивши в окіст, розірвала б артерію, і тваринка також загинула б за короткий час. Тому Мільва чекала, не звільняючи тятиви.

Козел знову підняв голову, ступив крок, вийшов з-за стовбура — і раптом трохи розвернувся передом. Мільва, утримуючи стрілу у повному натягу, вилаялася подумки. Постріл спереду був непевним — замість у легеню стріла могла потрапити у черево. Вона чекала, стримуючи дихання, відчуваючи солоний присмак тятиви куточком

рота. Це була ще одна велика, майже неоціненна вигода її лука — якби вона використовувала тисову зброю чи ту, що зроблена менш старанно, не зуміла б так довго тримати її у напрузі, ризикуючи тим, що рука змориться і стріла піде нижче.

На щастя, козел схилив голову, скубнув травичку, що виступала з-під моху, і повернувся боком. Мільва спокійно зітхнула, прицілилася у серце й обережно випустила тятиву з пальців.

Утім, не почула очікуваного тріску пробитого стрілою ребра. А козел підскочив угору, вдарив задом і зник під хрупання сухих гілок і шуму стоптаного листя.

Кілька ударів серця Мільва стояла нерухомо, скам'яніла, наче мармурова статуя лісової богині. Тільки коли відголоски стихли, вона відвела праву руку від щоки й опустила лук. Запам'ятавши шлях втечі звіра, сіла спокійно, сперлася спиною на дерево. Була досвідченою мисливицею, гуляла у панських лісах з дитинства, першу сарну поклала в одинадцять, першого рогатого чотирнадцятка — на небувало щасливу мисливську ворожбу — у день свого чотирнадцятиліття. А досвід учив її, що з погонею за підстріленим звіром ніколи не треба поспішати. Якщо вцілила вона добре, козел упаде не далі як за двадцять кроків від виходу з яру. Якщо потрапила погано — хоча вона й не припускала такої можливості, — поспіх міг тільки погіршити справу. Погано підстрілений поранений звір, якщо його не непокоїти, після панічної втечі сповільниться і буде йти. Сполошений і переслідуваний, звір буде гнати стрімголов і не сповільниться аж до сьомої гори.

Тож вона мала щонайменше півгодини. Сунула у зуби стебло трави й знову замислилася. Згадувала.

Коли через дванадцять днів вона повернулася до Брокілону, відьмак уже ходив. Трохи скутильгав і злегка підтягував ногу, але ходив. Мільва не здивувалася — знала про чудові лікувальні властивості лісової води й трави, яку називали конингеллю. Знала вона також про вміння Аглаїс, не раз була свідком майже блискавичних одужань

поранених дріад. А поголос про нечуваний імунітет і витривалість відьмаків, видно, також не був висмоктаний із пальця.

Вона не пішла до Коль Серрай відразу, як прибула, хоча дріади й нагадували, що Гвинблейдд нетерпляче чекає на її повернення. Зволікала вона цілеспрямовано, все ще була невдоволена місією, що їй доручили, і хотіла те продемонструвати. Відвела до табору ельфів із приведеної командо білок. Детально доповіла про все, що сталося по дорозі, попередила дріад про блокаду кордону на Стрічці, яку готували люди. І тільки коли їй утретє нагадали, Мільва викупалася, перевдягнулася і пішла до відьмака.

Він чекав на краю галявини, там, де росли кедри. Проходжувався, присідав час від часу, випрямлявся пружно. Мабуть, Аглаїс наказала йому тренуватися.

— Які вісті? — запитав він одразу після привітання.

Холод у його голосі її не обдурив.

— Війна, типу, до кінця йде, — відповіла вона, стенувши плечима. — Нільфгард, кажуть, жах як Едірн та Лирію погромив. Верден піддавсь, а король Темерії з нільфгардським імператором мир уклав. А ельфи у Долині Квітів власну державу заснували. Але ж скойа'таелі з Темерії та Реданії туди не пішли. Надалі б'ються...

— Не про це мені йшлося.

— Неє? — вдала вона здивування. — Айно, вірно. Так, до Доріану я заглянула, як ти й просив, хоча прийшлося шмат дороги накинути. А гостини зара' небезпечні...

Вона урвала себе, потягнулася. Цього разу він її не підганяв.

— Чи отой Кодрінгер, — запитала нарешті, — шо ти казав його мені відвідати, твоїм приятелем був?

Обличчя відьмака ані здригнулося, але Мільва зрозуміла, що він відразу здогадався.

— Ні. Не був.

— Це добре, — продовжила вона повільно. — Бо нема вже його серед живих. Згорів разом із садибою своєю, тіки комин і лишився із шматом стіни. Увесь Доріан від пліток аж гуде. Одні балакають, шо отой Кодрінгер чорнокнижництвом вправлявся і отрути варив, шо із дияволом пакт мав, тож чортячий вогонь його і поглинув. Інші кажуть, шо сунув він носа і пальці у негарні шпарини, як мав те у звичці

робити. А комусь не до смаку прийшлося, тож узяв він його і уконтропупив, і вогонь підклав, аби сліди затерти. А ти що вважаєш?

Не дочекалася ані відповіді, ані емоцій на посірілому обличчі. Тож продовжила, не відмовившись від нахабного і злостивого тону:

— Цікаво, що ота пожежа і смерть отого Кодрінгера у перший новий місяць липня сталися, точно як проблеми на острові Танедд. Типу наче хто здогадався, що саме Кодрінгер щось про ті проблеми знав і що про деталі буде питаний. Наче хто назавжди рота йому зашити хотів, язичюру онімити. Що ти на те скажеш? Ха, бачу, що нічого не скажеш. Щось ти маломовний! То я тобі скажу: небезпечні ті твої справки, ті твої шпигування та розпитування. Може, той хтось й інші роти й вуха, крім Кодрінгера, захоче закрити. Так я ото собі думаю.

— Вибач мені, — сказав він по хвильці. — Ти маєш рацію. Я підставив тебе. Це було занадто небезпечне завдання для...

— Для жінки, ага? — Вона шарпнула головою, різким рухом відкинула на спину все ще мокре волосся. — Ото ти хотів сказати? Теж мені, галант знайшовся! На носі собі закарбуй, що хоча я, щоб висцятися, присідати мушу, кожух мій не зайцем, а вовком підшитий! Боягузтво не закидай мені, бо мене ти не знаєш!

— Знаю, — сказав він тихо й спокійно, не реагуючи на її злість та підвищений голос. — Ти — Мільва. Проводиш у Брокілон білок, прослизаєш крізь облави. Відома мені твоя мужність. Але я легковажно і себелюбно наразив тебе...

— Не дури! — обірвала вона його гостро. — Про себе непокойся, не про мене. Про дівулю непокойся!

Насмішкувато скривилася. Бо цього разу обличчя його змінилося. Мовчала спеціально, очікуючи наступних запитань.

— Що знаєш? — нарешті запитав він. — І від кого?

— Ти мав свого Кодрінгера, — фукнула вона, гордовито підносячи голову, — а я своїх знайомців маю. Тих, у кого швидкі очі та вуха.

— Говори. Прошу, Мільво.

— Після проблем на Танедді, — почала вона, перечекавши хвилю, — усюди закипіло. Полювання на зрадників почалося. Особливо на тих чародіїв, що за Нільфгард стали, як і на інших запроданців. Декого схопили. Інші щезли, наче камінь у воду. Не тре' великого розуму, щоб здогадатися, куди пішли і під чийм крилом сховалися. Але не тільки на

чародіїв та зрадників полюють. У ребелії на Танедді збунтованим чародіям допомагало командо білок, яким славетний Фаойльтіарна командував. Шукають його. Видано наказ, аби кожного схопленого ельфа на муку брати, про командо Фаойльтіарни розпитувати.

— І хто той Фаойльтіарна?

— Ельф, скойа'таель. Як мало хто людям він за шкіру залив. Чимала ціна за його голову. Але не тіко його шукають. Шукають також якогось нільфгардського рицаря, шо на Танедді був. І ше...

— Кажи.

— Ап'гуаге про відьмака випитують, на ім'я Геральт із Рівії. І про дівулю на ім'я Цірілла. Тих двох наказано живими брати. Під страхом смерті наказано: з обох і волос з голови спасти не може, і гудзик з одягу відірватися права не має. Ха! Дорогим ти їх серцю мусиш бути, шо аж так про здоров'я твоє дбають...

Вона урвала себе, побачивши вираз його обличчя, з якого раптом зник увесь нелюдський спокій. Зрозуміла, що хоча намагалася, але не зуміла навести на нього страх. У всякому разі, не за його власну шкіру. Несподівано відчула сором.

— Ну, із тим вислідковуванням — діло даремне, — сказала лагідніше, але все ще із трохи глузливою усмішкою на устах. — Ти у Брокілоні у безпеці. Та й дівчини живою вони не отримають. Як руїни на Танедді перекопали, розвалини вежі тої магічної, шо завалилася... Гей, шо з тобою?

Відьмак заточився, сперся об кедр, важко присів на стовбур. Мільва відскочила, перелякана блідістю, яка раптом укрила його обличчя.

— Аглаїс! Сірсса! Фауве! До мене, швидко! Зараза, чи він не помирати оце зібрався?! Гей, ти!

— Не клич їх... Усе зі мною гаразд... Кажи. Хочу знати...

Мільва раптом зрозуміла.

— Нічого у руїнах не знайшли! — крикнула вона, відчуваючи, що також блідне. — Нічого! Хоч кожен камінь оглянули й чари кидали, але так і не знайшли...

Вона витерла піт з брів, жестом утримала дріад, що саме підбігали. Схопила відьмака, який сидів на деревині, за руки, схилилася над ним так, що її довге біляве волосся впало на його побіліле обличчя.

— Невірно ти мене пойняв, — повторила швидко, нескладно, ледь знаходячи слова у напорі тих, що тиснули їй на губи. — Я лиш сказати хтіла... Зле ти мене пойняв. Бо я... Звідки ж я знати могла, що ти аж так... Не те я хтіла. Я про те тіки, що дівчина... Шо не знайдуть її, бо безслідно зникла, як оті чародії... Пробач.

Він не відповів. Дивився убік. Мільва закусила губу, стиснула кулаки.

— За три дні я з Брокілону їду, — сказала лагідно після довгого, дуже довгого мовчання. — Нехай тіки місяць на ущерб піде, нехай тіки нічки трохи темнішими стануть. Днів за десять повернуся, може раніше. Зразу по Ламмасу, у перших днях серпня. Не турбуйся. Землю і воду переверну, але вивідаю все. Як хто шо про ту панну знає, ти теж те визнаєш.

— Дякую, Мільво.

— Десять днів... Ґвинблейдде.

— Я Ґеральт, — простягнув він руку.

Вона потиснула без вагання. Сильно.

— Я — Марія Баррінг.

Кивком і тінню посмішки він подякував за щирість: знала, що оцінив її.

— Будь обережна, прошу. Ставлячи запитання, дивися, кому їх ставиш.

— Не переймайся.

— Твої інформатори... Ти їм довіряєш?

— Я нікому не довіряю.

— Відьмак у Брокілоні. Серед дріад.

— Як я і припускав. — Дійкстра сплів руки на грудях. — Але добре, що воно підтвердилося.

Він помовчав хвилинку. Леннеп облизнув губи. Чекав.

— Добре, що підтвердилося, — повторив шеф таємних служб королівства Реданія, у задумі, наче собі самому. — Завжди краще мати впевненість. Ех, якби ще виявилось, що і Йеннефер із ним... Немає із ним чародійки, Леннепе?

— Прошу? — Дізнавальник здригнувся. — Ні, ясновельможний пане. Немає. Що накажете? Якщо хочете його живим — виманю з Брокілону. Якщо ж він миліший вам мертвим...

— Леннепе. — Дійкстра підвів на агента холодні блідо-блакитні очі. — Не будь таким завзятим. У нашому фахові завзятість не вигідна. І завжди — підозрілива.

— Пане, — Леннеп трохи зблід, — я тільки...

— Знаю. Ти тільки питаєш, що я накажу. Наказую: залиш відьмака у спокої.

— Як накажете. А що із Мільвою?

— Її також залиш у спокої. Поки що.

— Як накажете. Можна йти?

— Іди.

Агент вийшов, обережно й тихенько зачиняючи за собою дубові двері кімнати. Дійкстра довго мовчав, втупившись у купи мап, листів, доносів, протоколів дізнань і вироків смерті, що завальювали стіл.

— Орі.

Секретар підвів голову, кашлянув. Мовчав.

— Відьмак у Брокілоні.

Орі Ройвен знову кашлянув, мимоволі заглядаючи під стіл, у напрямку ноги шефа. Дійкстра помітив той погляд.

— Вірно. Того я йому не забуду! — гарикнув. — Я два тижні через нього ходити не міг. Втратив обличчя перед Філіппою, мусячи, наче пес, скиглити й просити про її холерні чари, бо інакше я б шкутильгав досі. Що ж, сам винен, недооцінив його. Найгірше те, що зараз я не можу йому відплатити, дістати до його відьмацької дупи! Сам я часу не маю, а своїх людей для приватних справ використовувати не можу! Вірно ж, Орі, не можу?

— Кхи... кхи...

— Не кашляй. Знаю. Ах, до диявола, як та влада розбещує! Як спокушає, аби нею скористатися! Як легко забути, коли її маєш! Але коли забудешся раз — то кінця вже не буде... Чи Філіппа Ейльгарт усе ще сидить у Монтекальво?

— Так.

— Бери перо й каламар. Продиктую тобі листа до неї. Пиши... Зараза, не можу зосередитися. Що то за проклятуці верески, Орі? Що

там діється на плацу?

— Жаки обкидають камінням резиденцію нільфгардського посла. Заплатили ми їм за те, кхи-кхи, як мені здається.

— Ага. Добре. Прикрий вікно. Завтра нехай жаки підуть обкидають філіал банку гнома Джанкарді. Відмовив той мені в розкритті таємниці рахунків.

— Джанкарді, кхи-кхи, переказав чималі гроші на військовий фонд.

— Ха. Тоді нехай обкидають ті банки, які не переказали.

— Усі переказали.

— Ото ти нудний, Орі. Пиши, кажу. Люб'язна Філіппо, сонце очей моїх... Зараза, завжди забуваю. Візьми новий аркуш. Готовий?

— Так, кхи-кхи.

— Дорога Філіппо. Пані Трісс Мерігольд переймається щодо відьмака, якого вона телепортувала з Танедду у Брокілон, роблячи з того факту чималу таємницю, навіть переді мною, що було для мене по-справжньому боляче. Заспокой її. Відьмак почувається вже непогано. Вже навіть почав посилати з Брокілону емісарок із завданням розшукувати сліди княжни Цірілли, особи, яка так тебе цікавить. Наш приятель Геральт, схоже, не знає, що Цірілла у Нільфгарді, готується до шлюбу із імператором Емгіром. Я зацікавлений, аби відьмак спокійно сидів у Брокілоні, тому намагатимуся, аби звістка про це до нього дійшла. Написав?

— Кхи-кхи, «до нього дійшла».

— З абзацу. Роздумую я... Орі, холера, витирай перо! Ми до Філіппи пишемо, не до ради королівської, лист має виглядати естетично! З абзацу. Роздумую я, чому Геральт не шукає контакту із Йеннефер. Не хочу вірити, що той афект, що межував із манією, вигас так раптово, незалежно від політичних уподобань його ідеалу. З іншого боку, якби це Йеннефер була тією, хто доставила Ціріллу Емгіру, і якби були цьому докази, то я охоче зробив би так, щоб докази ті потрапили відьмакові у руки. Проблема вирішилася б сама собою, я впевнений у тому, а віроломна чорноволоса красуня не знала б ані дня, ані години. Відьмак не любить, коли хтось тягне лапи до його дівчинки, Артауд Терранова добряче переконався у цьому на Танедді. Хотів би я вірити, Філь, що ти не маєш доказів зради Йеннефер і не знаєш, де вона ховається. Мені б сильно боліло, якби виявилось, що це чергова

таємниця, яку від мене приховують. Я перед тобою таємниць не маю... Чого ти смієшся, Орі?

— Нічого, кхи-кхи.

— Пиши! Я перед тобою таємниць не маю, Філь, і розраховую на взаємність. Залишаюся у глибокому вшануванні, *et cetera, et cetera*. Дай, підпишу.

Орі Ройвен посипав лист піском. Дійкстра всівся зручніше, крутнув млинка великими пальцями сплетених на череві долонь.

— Та Мільва, яку відьмак посилає на шпигування, — заговорив. — Що ти про неї можеш сказати?

— Займається вона, кхи-кхи, — відкашлявся секретар, — перекиданням до Брокілону груп скойа'таелів, розбитих темерійськими військами. Виводить ельфів з облав і котлів, уможлиблюючи їм відпочинок і формування наново у бойові команди...

— Мені не треба знання, доступного усім, — урвав Дійкстра. — Діяльність Мільви мені відома, зрештою, я маю намір її використати. Якби не це, я б давно кинув її на пожирання темерійцям. Що можеш сказати мені про неї саму? Про Мільву як таку?

— Походить вона, здається, з якогось завошивленого селища у Верхньому Соддені. Насправді вона зветься Марією Баррінг. Мільва — то прізвисько, яке дали їй дріади. На Старшій Мові воно значить...

— Шуліка, — урвав його Дійкстра. — Я знаю...

— Рід її від діда-прадіда — то мисливці. Лісовики, із хащами — запанібрата. Коли сина старого Баррінга забив лось, старий навчив лісовому ремеслу доньку. Як помер, мати знову вийшла заміж. Кхи, кхи... Марія із вітчимою не ладила і втекла з дому. Мала тоді, здається, шістнадцять років. Пішла на північ, жила з полювання, але лісники баронів життя їй не полегшували, вислідковували її і гнали, наче звіра. Тож вона почала гуляти у Брокілоні, і там, кхи-кхи, дістали її дріади.

— І замість пришити — приголубили, — буркнув Дійкстра. — Визнали за свою... А вона віддячила. Уклала пакт із Відьмою Брокілону, зі Старою Срібноокою Ейтне. Марія Баррінг померла, тож хай живе Мільва... Скільки експедицій вона прикінчила, поки ті з Вердену і Кераку зрозуміли? Три?

— Кхи, кхи... Чотири, так мені здається... — Орі Ройвену завжди щось здавалося, хоча пам'ять він мав безвідмовну. — Всього десь, до купи, із сотню людей, тих, що виявилися найзатятішими у полюванні за мавкиними скальпами. А довго не могли зрозуміти, бо Мільва часом виносила одного з різанини на власних плечах, а врятований до небес прославляв її мужність. Тільки за четвертим разом, у Вердені, здається, хтось себе по лобі ляснув. Як же воно так, замислився раптом, кхи, кхи, що провідниця, яка людей раз за разом на мавок скликає, кожного разу живою виходить? І вилізло шило з лантуха, що провідниця веде — але в засідку, просто під стріли дріад...

Дійкстра відсунув на край столу протокол допиту, бо здалося йому раптом, що пергамент й досі тхне катівнею.

— І тоді, — здогадався він, — Мільва зникла у Брокілоні, наче сон золотий. Але у Вердені й донині непросто знайти охочих до експедицій на дріад. Стара Ейтне і молода Шуліка зробили добрячу селекцію. І вони насмілюються казати, що провокація — це людський винахід. А може...

— Кхи-кхи? — захрипів Орі Ройвен, здивований обірваною фразою і довгою мовчанкою шефа.

— Може, вони нарешті почали у нас вчитися, — холодно закінчив шпигун, дивлячись на доноси, протоколи допитів і смертні вирoki.

Ніде не помітивши червоного, Мільва занепокоїлася. Пригадала собі раптом, що козел зробив крок у момент пострілу. Зробив чи хотів зробити — те на те і виходило. Ступив крок, а стріла могла ударити у живіт. Мільва вилаялася. Постріл у живіт, прокляття і ганьба мисливця! Невдача! Тьфу-тьфу на таке лихо!

Вона швидко добігла до узбіччя яру, уважно розглядаючись серед ожини, моху й папороті. Шукала стрілу. Та, із наконечником із чотирма лезами, вигостреними так, що голили волоски на передпліччі, випущена з відстані у п'ятдесят кроків, мусила пробити козла навиліт.

Помітила, знайшла і видихнула із полегшенням, сплюнула тричі, радіючи фарту. Даремно переймалася, та що там, усе було навіть

краще, ніж вона сподівалася. Стріла не була обліплена клейким і смердючим вмістом шлунку. Не мала вона також і слідів світлої, рожевої і пінистої крові з легенів. Наконечник був увесь покритий темним, багатим червоним. Наконечник прошив серце. Мільва не мусила тепер таїтися та підходити крадькома, не чекав її і довгий марш по слідах. Козел, без сумніву, лежав мертвим у гущавині не далі як за сто кроків від галявинки, у місці, яке їй викаже кров. А підстрелений у серце козел мав після кількох стрибків стікати кров'ю, тож вона знала, що знайде слід із легкістю.

Через десять кроків вона знайшла слід, пішла по ньому, знову занурившись у думки і спогади.

Вона дотрималася даної відьмакові обітниці. Вона повернулася до Брокілону навіть раніше, ніж обіцяла, через п'ять днів після Свята Жнив, через п'ять днів після нового місяця, що починав у людей місяць серпень, а в ельфів — Ламмас, сьомий, передостанній savaed року.

Переправилися через Стрічку на світанку, вона і п'ятеро ельфів. Командо, яке вона вела, нараховувало спочатку дев'ятьох кінних, але жовніри з Брюгге увесь час ішли по їхніх слідах, у трьох стайє перед річкою повисли в них на плечах, притиснули, відступили тільки над Стрічкою, коли в імлі світанку замаячив попереду Брокілон на правому березі. Жовніри Брокілону боялися. Це їх урятувало. Переправилися. Ледь живі від втоми, поранені. І не всі.

Вона мала для відьмака новини, але була переконана, що Гвінблейдд усе ще у Коль Серрай. Вона мала намір піти до нього тільки близько полудня, добряче виспавшись. Здивувалася, коли він раптом, наче дух, випірнув із тумана. Мовчки сів поряд, дивлячись, як вона мостить собі лігвище, укладає попону на купу хмизу.

— Ото в тебе терпцю немає, — сказала насмішкувато. — Відьмаче, я з ніг валюся. День і ніч у сідлі, жопи не відчуваю, а мокра — до пупа, бо тіки вранці ми, наче вовки, надрічним ложем скрадалися...

— Прощу тебе. Ти щось довідалася?

— Довідалася, — пирхнула вона, розшнуровуючи і стягуючи намочені чоботи — ті опиралися. — І без проблем, бо голосно про те балакають. Шо та твоя панна — таке велике цабе, того ти мені не сказав! Думала я: пасербиця твоя, здихля якась, сирота, долею скривджена. А тут маєш: цінтрійська принцеса! Ха! А може, і ти — князь перевдягнений?

— Кажи, прошу.

— Не отримають її вже королі у свої руки, бо та твоя Цірілла, як виявилось, з Танедду просто до Нільфгарду втекла, напевне із тими магіками, що зрадили. А у Нільфгарді імператор Емгир із помпою її прийняв. І знаєш шо? Кажуть, оженитися на ній здумав. А зара' дай мені відпочити. Хочеш, поговоримо, як висплюся.

Відьмак мовчав. Мільва розвісила мокрі онучі на лапатій гілці, так, аби знайшло ті сонце, як зійде, шарпнула клямру пояса.

— Роздягнутися хочу, — буркнула. — Шо ти тут стоїш? На приємніші звістки ти ж не міг сподіватися? Нічого тобі вже не загрожує, ніхто про тебе не пита, перестали тобою шпигуни займатися. А дівка твоя втекла від королів, імператрицею буде...

— То певна звістка?

— Зара' все непевне, — позіхнула вона, присідаючи на постіль, — окрім, мо', того, шо сонечко щодня небом зі сходу на захід іде. Але про нільфгардського імператора й цінтрійську принцесу мусить правдою бути, шо балакають. Голосно про те.

— І звідки раптом той розголос?

— А ніби ти не знаєш! Вона все ж Емгиру в посагу шмат землі принесє! Не тільки Цінтру, а й по тому боку Яруги також! Ха, тож і моєю пані вона стане, бо я з Верхнього Соддену, а увесь Содден, типа, лен єйний! Тьфу, як оленюшку у лісах її завалю і схоплять мене — то на мотузці за її наказом повисну... От, світ паршивий! Зараза, шось очі в мене закриваються...

— Ще тільки одне запитання. З тих чародійок... то значить, з тих чародіїв, шо зрадили, спіймали когось?

— Не. Але одна магічка, кажуть, сама собі віку вкоротила. Скоро по тому, як Венгерберг захоплено, а кедвенські війська вступили до Едірну. Наче від сумління або від страху перед стратою...

— У командо, яке ти привела, були вільні коні. Ельфи мені котрогось дадуть?

— Ага, у дорогу тобі час, — буркнула вона, загортаючись у попону.
— Так я собі думаю, що знаю, куди...

Замовкла, здивована виразом його обличчя. Раптом зрозуміла, що нічого, абсолютно нічого вона не розуміє. Раптом, несподівано, зненацька відчула вона бажання усістися біля нього, засипати його питаннями, вислухати, довідатися, може, щось порадити... Раптом потерла великим пальцем у кутку ока. Я зморена, — подумала, — смерть усю ніч на п'яти мені наступала. Мушу відпочити. Яке мені, зрештою, діло до його проблем і переживань? Яке мені діло? І до тієї дівки? Та диявол із ними обома! Зараза, цілком від мене через усе те сон відлетів...

Відьмак устав.

— Дадуть мені коня? — повторив.

— Бери, якого хочеш, — сказала вона по хвильці. — А ельфам краще на очі поки що не лізь. Потріпали нас на переправі, кров пустили... Тіки вороного не чіпай, бо вороний мій... Чого ти ще тут стоїш?

— Дякую тобі за допомогу. За все.

Вона не відповіла.

— Маю перед тобою борг. Як його сплатити?

— Як? А так, що геть зараз же підеш собі нарешті! — крикнула вона, піднімаючись на лікті й різко шарпаючи попоною. — Я... Я виспатися мушу! Коня бери... І їдь собі. До Нільфгарду, до пекла, до всіх бісів, яке мені діло? Їдь! Залиш мене у спокої!

— Сплачу, що винен, — сказав він стиха. — Не забуду. Може колись так статися, що ти потребуватимеш допомоги. Підтримки. Плеча. Крикни тоді, крикни у ніч. А я прийду.

Козел лежав на краю схила, губчатого від джерелець, що вибивалися там назовні, густо порослого папороттю, — витягнутий, зі склистим оком, втупленим у небо. Мільва бачила великих кліщів, що вп'ялися у його світло-жовте черево.

— Прийдеться вам шукати собі іншої крові, хробачки, — буркнула вона, підкочуючи рукави й витягаючи ніж. — Бо ця вже холоне.

Управним і швидким рухом вона надрізала шкіру від грудини аж до анального отвору, вміло оминаючи геніталії. Обережно розділила верстви жиру, вимазавши руки аж по лікті, відтяла кишечник, витягла нутрощі наверх. Розтяла шлунок і жовчний пухир у пошуках безоарів. У магичні властивості безоарів вона не вірила, але не бракувало дурнів, які вірили й платили.

Вона підняла козла і поклала його на стовбур, що лежав неподалік, розпанаханим черевом до землі, так, щоб могла витікати кров. Витерла руки віхтям папороті.

Усілася поряд зі здобиччю.

— Одержимий, шалений відьмак, — сказала тихо, вдивляючись у крони брокілонських сосен, що нависали фунтах у ста над нею. — Вирушаєш до Нільфгарду за твоєю дівулею. Вирушаєш на кінець світу, який стоїть у вогні, і навіть не подумав про те, щоб набрати трохи провіанту. Знаю, що ти маєш для кого жити. Але чи маєш з чого?

Сосни, зрозуміло, не коментували й монологу не переривали.

— Так я собі думаю, — продовжила Мільва, видлубуючи кров з-під нігтів, — що не маєш ти і шансу ту твою панянку знайти. Не зумієш дістатися не лише до Нільфгарду, а навіть до Яруги. Так я собі думаю: смерть тобі писана. На морді твоїй затятій виписана вона, з очей твоїх паскудних визирає. Дожене тебе смерть, холерний ти відьмаче, дожене тебе скоренько. Ну, але дякуючи цьому козлику, не буде вона, принаймні, смертю голодною. А то, хіба, вже шось. Так я собі думаю.

Побачивши нільфгардського амбасадора, що входив до зали для аудієнцій, Дійкстра тихенько зітхнув. Шілярд Фітц-Естерлен, посол імператора Емгира вар Емрейса, мав звичай вести розмови дипломатичною мовою й полюбляв вставляти у фрази помпезні мовні дивовижі, зрозумілі лише дипломатам і вченим. Дійкстра навчався в Оксенфуртській Академії і, хоча не отримав титулу магістра, знав основи надутого університетського жаргону. Втім, користався ним

неохоче, бо у глибині душі не терпів помпезності й усіляких форм претензійного церемоніалу.

— Вітаю, екселенце.

— Пане графе, — церемоніально вклонився Шілярд Фітц-Естерлен.

— Ах, вибачте милостиво. Може, повинен я вже говорити: ясновельможний князю? Ваша високосте регенте? Вашмосць державний секретарю? Клянуся честю, ваша вельможносте, сани сипляться на вас таким градом, що я і насправді не відаю, як вас титулувати, аби не помилитися у протоколі.

— Найкраще буде «ваша королівська величносте», — скромно відповів Дійкстра. — Ви ж знаєте, екселенце, що то свита робить короля. А вам, беззаперечно, відомий факт, що коли я крикну: «Скакати!», то свита у Третогорі запитує: «Як високо?»

Амбасадор знав, що коли Дійкстра й перебирає, то не дуже. Принц Радовід був малолітнім, королева Гедвіга — розчавленою трагічною смертю чоловіка, аристократія — заляканою, подурілою, розсвареною і поділеною на фракції. У Реданії владою і справді був саме Дійкстра. Дійкстра легко отримав би будь-яку відзнаку, яку б тільки захотів. Але Дійкстра не хотів жодної.

— Ваша вельможність висловили бажання мене викликати, — сказав за мить амбасадор. — Оминувши міністра закордонних справ. І чому я маю приписати ту честь?

— Міністр, — Дійкстра підвів очі до стелі, — відмовився від функцій через стан здоров'я.

Амбасадор повільно кивнув. Він чудово знав, що міністр закордонних справ сидів у підвалі, а оскільки був боягузом й ідіотом, то, без сумніву, розповів Дійкстрі все про свої таємні справи із нільфгардською розвідкою вже під час демонстрації знарядь катування, що передувала допиту. Знав, що мережу, сформовану агентами Ваттє де Рідо, шефа імперської розвідки, було розгромлено, а всі нитки опинилися у руках Дійкстри. Знав також і те, що нитки ті вели прямо до його особи. Але особу його оберігав імунітет, а обов'язки змушували доводити гру аж до самого кінця. Особливо після дивних зашифрованих інструкцій, що були нещодавно надіслані до амбасади Ваттє коронером Стефаном Скелленом, імператорським агентом для особливих доручень.

— Оскільки наступника його ще не прийнято на посаду, — продовжив Дійкстра, — то мені випадає неприємний обов'язок поінформування, що ваша екселенція визнана у королівстві Реданія персоною нон грата.

Амбасадор уклонився.

— Сподіваюся, — сказав, — що рішення це, наслідком якого стане взаємне відкликування амбасадорів, закорінене у справах, що аж ніяк не стосуються ні королівства Реданія, ні імперії Нільфгард безпосередньо. Імперія не чинила ніяких ворожих кроків стосовно Реданії.

— Окрім блокади гирла Яруги й островів Скелліге для наших кораблів і товарів. Окрім озброєння та підтримки банд скоя'таєлів.

— Це інсинуації.

— А концентрація імперських військ у Вердені й Цінтрі? Рейди збройних банд на Содден і Брюгге? Содден і Брюгге — це темерійські протекторати, а ми у союзі із Темерією, екселенце, атаки на Темерію — то атаки на нас. Залишаються також справи, що стосуються Реданії безпосередньо: бунт на острові Танедд і розбійний замах на короля Візіміра. І проблема того, яку роль Імперія відіграла у тих подіях.

— Quod attinet¹ інциденту на Танедді, — розвів руками амбасадор, — то мене не уповноважено озвучити нашу позицію. Його Імператорська Величність Емгир вар Емрейс далекий від куліс приватних справ ваших чародіїв. Мені шкода того факту, що наші протести мають мінімальний результат порівняно із пропагандою, яка говорить своє. І поширюються, як насмілюся зауважити, не без підтримки найвищої влади королівства Реданія.

— Протести ваші ошелешують і невимовно дивують, — легенько усміхнувся Дійкстра. — Все ж імператор не приховує того факту, що при його дворі перебуває цінтрійська герцогиня, доставлена саме з Танедду.

— Цірілла, королева Цінтри, — із натиском виправив Шілярд Фітц-Естерлен, — не була доставлена, а шукала в Імперії притулку. І це не має нічого спільного з інцидентом на Танедді.

— Правда?

— Інцидент на Танедді, — продовжував із кам'яним обличчям амбасадор, — імператор сприйняв із невдоволенням. А розбійний, виконаний шаленцем замах на життя короля Візіміра викликав його щиру й живу відразу. Ще більшу відразу пробуджує у нас поширювана у поспільстві огидна плітка, що насмілюється шукати підбурювача того злочину саме в Імперії.

— Затримання справжніх підбурювачів, — повільно сказав Дійкстра, — покладе кінець пліткам, станемо сподіватися. А затримання їхнє й справедливе покарання — це тільки справа часу.

— *Justitia fundamentum regnorum*², — поважно промовив Шілярд Фітц-Естерлен. — *A crimen horribilis non potest non esse punibile*³. Ручаюся, що Його Імператорська Величність також бажає, щоби воно так і сталося.

— У силах імператора виконати це прагнення, — спроквола промовив Дійкстра, схрещуючи руки на грудях. — Одна з ватажків змови, Еніда ан Гленна, донедавна чародійка Франческа Фіндабайр, з імператорської ласки грає у королеву маріонеткової держави ельфів у Дол Блатанна.

— Його Імператорська Величність, — церемонно вклонився амбасадор, — не може втручатися у справи Дол Блатанна, незалежного королівства, визнаного усіма сусідніми державами.

— Але не Реданією. Для Реданії Дол Блатанна — це й надалі частина королівства Едірн. Хоча ви разом із ельфами й Кедвенном розділили Едірн на шматки, хоча від Лирії не залишилося *lapis super lapidem*⁴, завчасно викреслювати ті королівства з мапи світу. Завчасно, екселенце. Втім, тут не час і не місце про це дискутувати. Нехай Франческа Фіндабайр поки що королює собі, ще прийде час на справедливість. А що із іншими бунтівниками й організаторами замаху на короля Візіміра? Що з Вільгефорцем з Роггевену, що із Йеннефер з Венгерберга? Є підстави думати, що після поразки обидва вони втекли до Нільфгарду.

— Запевняю, — підвів голову амбасадор, — що це не так. А якби дійшло до цього, то ручаюся, що не мине їх кара.

— Вони завинили не перед вами, то й не вам належить їх карати. Щире прагнення справедливості, що є, як ви відмітили, *fundamentum*

regnum, імператор Емгир довів би, видавши нам отих злочинців.

— Не можна відмовити у слушності вашому бажанню, — визнав Шілярд Фітц-Естерлен, удаючи заклопотану усмішку. — Втім, цих осіб в Імперії немає, це primo⁵. Secundo⁶, якби навіть потрапили вони туди, існує ж перепона. Екстрадиція виконується з вироку закону, у цьому разі схваленого імператорською радою. Зважте, ваша вельможносте, що розрив Реданією дипломатичних стосунків — то акт недружній, і важко розраховувати на те, аби рада проголосувала за екстрадицію осіб, які шукають притулку, якщо екстрадиції цієї бажає недружня країна. Це була б безпрецедентна справа... Хіба що...

— Хіба — що?

— Хіба що створити прецедент.

— Не розумію.

— Якщо королівство Реданія було б готовим видати імператору його підданого, схопленого тут посполитого злочинця, імператор і його рада мали б підставу відвзаємнити той жест доброї волі.

Дійкстра довго мовчав, справляючи враження, що дрімає або думає.

— Про кого йдеться?

— Прізвище злочинця... — Амбасадор удав, що намагається пригадати, врешті сягнув у саф'янову теку за документом. — Вибачте, memoria fragilis est⁷... Ось. Такий собі Кагір Мавр Диффрин еп Келлах. На ньому важкі звинувачення. Розшукується за вбивство, дезертирство, raptus puellae⁸, насильство, крадіжку й фальсифікацію документів. Утікаючи від гніву імператора, дременув за кордон.

— До Реданії? Далекий він обрав шлях.

— Ваша вельможносте, — легенько усміхнувся Шілярд Фітц-Естерлен, — також не обмежує своїх інтересів виключно Реданією. Я не маю і тіні сумнівів, що якби злочинець виявився схопленим у будь-якому з союзницьких королівств, ваша вельможність знав би про те з рапортів своїх чисельних... знайомих.

— І як, кажете, зветься той злочинець?

— Кагір Мавр Диффрин еп Келлах.

Дійкстра мовчав довго, вдаючи, що шукає у пам'яті.

— Ні, — сказав нарешті, — не ловили нікого із таким іменем.

— Справді?

— Моя memoга не буває fragilis у таких справах. Мені шкода, екселенце.

— Мені також, — холодно промовив Шілярд Фітц-Естерлен. — Особливо тому, що взаємна екстрадиція злочинців не здається мені у таких умовах можливою. Не стану більше стомлювати своєю присутністю вашу вельможність. Зичу здоров'я та успіхів.

— Навзаєм. Прощайте, екселенце.

Амбасадор вийшов, виконавши кілька складних церемоніальних уклонів.

— Поцілуй мене у sempiternum meam⁹, хитрун, — буркнув Дійкстра, схрещуючи руки на грудях. — Орі! Вилазь!

Секретар, червоний від довго стримуваного кахикання і кашляння, показався з-за порт'єри.

— Чи Філіппа все ще сидить у Монтекальво?

— Так, кхи-кхи. Із нею — пані Ло-Антіль, Мерігольд і Мец.

— За день-два може вибухнути війна, за мить кордон на Ярузі запалає, а вони сховалися десь у дикому замку! Бери перо, пиши. Люб'язна моя Філь... Холера!

— Я написав: «Дорога Філіппо».

— Добре. Пиши далі. Може, зацікавить тебе, що дивак у шоломі із пір'ям, який на Танедді настільки ж таємниче зникнув, як і з'явився, зветься Кагір Мавр Диффрин і що є він сином сенешаля Келлаха. Дивну ту особу розшукуємо не тільки ми, а, як виявилось, ще й служби Ваттє де Рідо й люди того сучого сина...

— Пані Філіппа, кхи-кхи, не любить таких слів. Я написав: «тієї каналії».

— Хай буде. Тієї каналії Стефана Скеллена. Ти знаєш настільки ж добре, як і я, дорога Філь, що розвідка Емгира пильно розшукує тільки тих агентів й емісарів, яким Емгир запрягся залити сала за шкіру. Тих, які замість того, аби виконати наказ чи загинути, зрадили й наказу не виконали. Тож справа нині виглядає досить дивно, бо ми ж були впевнені, що накази того Кагіра стосувалися ловіння княжни Цірілли й доправлення її до Нільфгарду. Абзац. Хотів би я проговорити із тобою віч-на-віч ті дивні, але обґрунтовані підозри, які збудила в мені та

справа — як і дещо неймовірні, але не позбавлені сенсу теорії, що в мене з'явилися. Виражаю глибоку повагу, et cetera, et cetera.

Вона поїхала на південь по прямій, спершу берегом Стрічки, через Випалки, пізніше, перейшовши річку, мокрими ярами, що поросли м'якенькими зеленими килимами зозулиного льону. Готова була закластися, що відьмак, не знаючи місцевості так добре, як вона, не стане ризикувати переправлятися на людський берег. Зрізаючи чималий, вигнутий у бік Брокілону вигин річки, вона мала шанс наздогнати його в околицях каскаду Кенн Трейсе. Подорожуючи швидко й без зупинок, вона навіть мала шанс його обігнати.

Зяблики не помилялися, коли цідили. Небо на півдні явно захмарилося. Повітря стало густим і важким, комарі й гедзі — надзвичайно докучливими й нахабними.

Коли вона в'їхала у заплаву, зарослу зеленими ще горіхами й голим чорнявим жостером, відчула присутність. Не почула. Відчула. Тож знала, що це ельфи.

Вона стримала коня, аби приховані у гущавині лучники мали змогу добре її роздивитися. Також стримала й дихання. У надії, що не натрапила на занадто швидких на рішення.

Над перевішеним через круп коня козликком дзижчали мухи.

Шелест. Тихий свист. Вона свиснула у відповідь. Скойа'таелі, наче духи, випірнули із заростей, а Мільва тільки тепер зітхнула вільніше. Знала їх. Належали вони до командо Койннеаха Де Рео.

— Nael, — сказала вона, сходячі з сідла. — Que'ss va?

— Ne'ss, — сухо відгукнувся ельф, імені якого вона не пам'ятала. — Saemm.

Трохи далі, на галявинці, стояли табором інші. Було їх щонайменше тридцятеро, більше, ніж нараховувало командо Койннеаха. Мільва здивувалася. Останнім часом загони білок скоріше танули, ніж зростали. Останнім часом зустрінуті командо були групками скривавлених обідранців, які втратили надію і ледь трималися у сідлах і на ногах. Ця командо була іншою.

— Cead, Койннеахе, — привіталася вона із командиром, який саме наближався.

— Ceadmil, sor'ca.

Sor'ca. Сестричка. Так її звали ті, із ким вона була у дружбі, коли хотіли висловити повагу й симпатію. І те, що були вони не набагато зим старші за неї. Спочатку вона була для ельфів лише Dh'oine, людиною. Пізніше, коли вона вже регулярно їм допомагала, казали на неї Aen Woedbeanna, «дівчина з лісу». Ще пізніше, пізнавши її краще, за прикладом дріад звали її Мільвою, Шулікою. Правдиве її ім'я, яке вона відкрила тим, з ким приятелювала найбільше, відвзаємнюючи такі само жести з їхнього боку, їм не подобалося — вимовляли його «Meag'ya», із тінню гримаси, наче на їхній мові вважалося воно за щось недобре. І відразу переходили на sor'ca.

— Куди ви? — Мільва уважно роззирнулася, але й тепер не помітила ані поранених, ані хворих. — На Восьму Милю? До Брокілону?

— Ні.

Вона утрималася від подальших запитань, знала їх занадто добре. Їй вистачило кількох поглядів на їхні нерухомі, завмерлі обличчя, на перебільшений, демонстраційний спокій, із яким вони впорядковували амуніцію і зброю. Досить було одного уважного погляду у глибокі, бездонні очі. Знала, що йшли у битву.

З півдня небо темнішало, хмарилося.

— А куди йдеш ти, sor'ca? — запитав Койннеах, а потім кинув швидкий погляд на перевішеного через коня козла, посміхнувся легенько.

— На південь, — із прохолодою в голосі дала зрозуміти, що він помиляється. — До Дресхоту.

Ельф перестав сміятися.

— Людським берегом?

— Принаймні до Кенн Трейсе. — Вона знизала плечима. — Біля каскадів я напевне повернуся на брокілонський бік, бо...

Повернулася, почувши хропіння коней. Нові скойа'таелі долучалися до й так вже чималої команди. Тих нових Мільва знала ще краще.

— Кіаране! — крикнула вона стиха, не приховуючи подиву. — Торувіель! Шо ви тут робите? Я ж тільки перевела вас до Брокілону, а ви знову...

— Ess'creasa, sor'sa, — сказав серйозно Кіаран еп Дерб. Пов'язка на голові ельфа була поплямована кров'ю.

— Так треба, — повторила за ним Торувіель, спускаючись із сідла — обережно, аби не поранити ще більше руку, що висіла у лубках. — Прийшли вісті. Ми не можемо стирчати у Брокілоні, коли важливий кожен лук.

— Якби я знала, — підібгала вона губи, — не вовтузилася б із вами. Не підставляла б шию на переправі.

— Вісті прийшли вчора вночі, — тихо пояснила Торувіель. — Ми не могли... Не можемо у таку хвилину залишити своїх товаришів по зброї. Не можемо, зрозумій те, sor'sa.

Небо темнішало дедалі сильніше. Цього разу Мільва виразно почула грім.

— Не їдь на південь, sor'sa, — сказав Койннеах Де Рео. — Йде гроза.

— Та що мені гроза може... — Вона урвала себе, подивилася на нього уважніше. — Ха! Значить, отакі вісті до вас дійшли? Нільфгард, так? Переходять Яругу в Соддені? Вдарять на Брюгге? Тому ви вирушаєте?

Він не відповів.

— Так, як у Дол Ангра. — Вона глянула у його темні очі. — Знову нільфгардський імператор вами скористається, аби ви людям тили колотили мечем і вогнем. А опісля імператор із королями мир укладе, а вас виб'ють. У вогні, який ви розпалите, самі й згорите.

— Вогонь очищає. І гартує. Треба крізь нього пройти. Aenyell'hael, ell'ea, sor'sa? По вашому: хрещення вогнем.

— Миліший мені інший вогонь. — Мільва відв'язала козлика й скинула його на землю, під ноги ельфам. — Такий, що під рожном потріскує. Тримайте, аби ви у поході з голоду не ослабли. Мені він уже не потрібен.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ